

Sygn. akt III Kp 1168/10

Postanowienie o przedłużeniu tymczasowego aresztowania

Dnia 18 listopada 2010 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Lidia Hojeńska

Protokolant Edyta Makowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej Krzysztof Ostrejko

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia- Fabrycznej z dnia 10 listopada 2010 roku, sygn. akt 2 Ds. 153/10/s o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec **S. H.**

na podstawie art. 263 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 1 i 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **20 lutego 2011 r.** tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej z dnia 25 sierpnia 2010 roku, sygn. akt II Kp 773/10, wobec **S. H.**, s. S. i A. z domu Ś., urodz. (...) w Ż., podejrzanego o to, że:

w dniu 18 sierpnia 2010 roku we W. w mieszkaniu przy ul. (...) działając w zamiarze pozbawienia życia M. M. uderzył ją co najmniej dwukrotnie młotkiem w okolicę potyliczną głowy, czym spowodował u niej obrażenia czaszkowo-mózgowe, które doprowadziły do zgonu M. M., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio karanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Żaganiu II Wydział Karny z dnia 28.10.2004 r., sygn. akt II K 336/04 za czyn z art. 197 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał do dnia 27.06.2007 r.

tj. o czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

UZASADNIENIE

W przedmiotowej sprawie postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2010 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej zastosował wobec podejrzanego S. H. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w uzasadnieniu wskazując, że za zastosowaniem izolacyjnego środka zapobiegawczego przemawia fakt istnienia dużego prawdopodobieństwa, że podejrzany dopuścił się zarzucanego mu czynu, jak również realna zarówno obawa ukrywania się podejrzanego jak i utrudniania przez niego prowadzonego postępowania. Nie dopatrzone się przy tym istnienia przesłanek określonych w art. 259 k.p.k., które uzasadniałyby odstępianie od stosowania tego środka.

W dniu 10 listopada 2010 r. do tegoż sądu wpłynął wniosek Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia- Fabrycznej w kwestii przedłużenia tymczasowego aresztowania wobec S. H. na okres trzech miesięcy, tj. do dnia 22 lutego 2011 roku. We wniosku, złożonym na zasadzie art. 263 § 2 k.p.k., podniesiono, iż istnieje potrzeba wykonania czynności procesowych, których dotychczas nie przeprowadzono.

Wniosek ten zasługuje na uwzględnienie.

Należy podkreślić, że wciąż aktualne są wszystkie przesłanki do stosowania tymczasowego aresztowania. Spełniona jest dyrektywa ogólna, wyrażona w przepisie art. 249 § 1 k.p.k., mianowicie fakt popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa został uprawdopodobniony w stopniu znacznym. Świadczą o tym wyniki dotychczas przeprowadzonego postępowania dowodowego, w szczególności w postaci zeznań świadków, w tym członków rodziny

pokrzywdzonej oraz podejrzanego, funkcjonariuszy policji przybyłych na interwencję, wyników oględzin, opinii sądowo- lekarskiej z sekcji zwłok, jak również częściowo wyjaśnień samego podejrzanego.

Aby w sposób prawidłowy ukończyć postępowanie przygotowawcze należy wykonać jeszcze szereg czynności procesowych, które zostały określone we wniosku Prokuratora. Czynności te, to m.in. przesłuchanie kolejnych świadków, uzyskanie zleconych opinii biologicznych i daktyloskopijnych, uzyskanie opinii sądowo- psychiatrycznej dotyczącej podejrzanego po przeprowadzeniu wnioskowej przez biegłych obserwacji sądowo- psychiatrycznej, uzyskanie opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej.

W terminie zakreślonym w poprzednim postanowieniu o stosowaniu wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania wykonywane były inne konieczne czynności procesowe, organowi prowadzącemu śledztwo nie można zatem zarzucić opieszałości w działaniu, a okoliczności przemawiające za przedłużeniem tymczasowego aresztowania, uznać można za "szczególne", w myśl przepisu art. 263 § 2 k.p.k.

Za stosowaniem wobec S. H. najsurowszego ze środków zapobiegawczych przewidzianych przez k.p.k. przemawia fakt, iż realna jest obawa ucieczki bądź ukrycia się podejrzanego, w szczególności wzięwszy pod uwagę jego dotychczasowy tryb życia, w wypadku gdyby pozostawał on na wolności. W przypadku odstąpienia na obecnym etapie postępowania od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego zachodzi również, w ocenie sądu, wysokie prawdopodobieństwo podjęcia przez podejrzanego działań zmierzających do utrudniania toczącego się postępowania, chociażby poprzez nakłanianie świadków do składania fałszywych zeznań. Obawa ta jest tym bardziej realna jeżeli zważy się, iż osoby występujące w charakterze świadków znane są podejrzanemu, a część z nich to osoby dla niego bliskie.

Nadto należy zauważyć, że podejrzanemu zarzuca się popełnienie przestępstwa zagrożonego wysoką karą pozbawienia wolności. Okoliczność ta, przy uprawdopodobnieniu w znacznym stopniu, że przestępstwo w rzeczywistości miało miejsce, stwarza realnym możliwość wymierzenia podejrzanemu surowej kary, i stanowi samoistną przesłankę do stosowania tymczasowego aresztowania, określoną w art. 258 § 2 k.p.k. Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, iż podejrzanym był już uprzednio karany sądownie, a popełnienia zarzucanego mu czynu miał się dopuścić w warunkach powrotu do przestępstwa.

Okoliczności określone w art. 259 k.p.k. natomiast nie występują.

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mogły by nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów - orzekł jak na wstępie.

Okoliczność, iż okres śledztwa przedłużono do 20 lutego 2011 sprzeciwiała się przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania na okres wnioskowany.